

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes, De Vita Et Passione D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

VIII. De Energumeno sanato à Christo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59846](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59846)

ex gloria Christi perceptam, nesciebat quid lo-
 queretur, quanto verius dici poterit de nobis,
 cum huius vite illecebris, & rerum creatarū
 solatijs affixi sumus, nos ignorare quid dica-
 mus vel agamus? nam inhiando falsis illis bo-
 nis, non aliud, quam nobis ipsis exitium & da-
 mnationem vltro accersimus, licet minime a-
 nimaduertamus.

DE ENER-
 GVMENO A
 CHRISTO SA-
 NATO.

MEDITATIO VIII.
 EVANGELIVM.

FACTVM est sequenti die, de *Marc. 9.*
 scendentibus illis de monte, & *Matth. 17.*
 veniens IESVS ad discipulos *Luc. 9.*
 suos, vidit turbam magnam circa
 eos. Et confestim omnis populus
 videns IESVM stupefactus est, &
 expauerunt, & occurrentes saluta-
 bant eum, Et cum venisset ad turbā
 interrogavit eos, quid inter vos con-
 I 6 qui.

quiritis? Et ecce accessit ad eum vnus de turba, & genibus prostratus ante eum dixit. Domine, obsecro miserere filio meo, quia vnicus est mihi, & lunaticus est, & male peritur. Nam ecce Spiritus apprehendit eum, & vbiq; eum apprehenderit, subito clamat, & allidit eum, dissipat eum cum spuma, & stridentibus suis, & arefcit, & vix dilians eum, & obtuli eum discipulis, vt eijcerent eum, & non poterunt. Respondens autem eis Iesus dixit. O generatio incredula & perversa, quamdiu apud vos ero? quamdiu patiar vos? affert huc illum ad me, & attulerunt eum. Et cum vidisset eum, statim Spiritus conturbavit eum, & cecidit in terram, volutabatur sicut mans. Et interrogavit patrem eius. Quantum temporis est, ex quo hoc accidit? At ille ait: Ab infantia, & frequenter eum in ignem & in aquam misit, vt eum perderet: sed si quid potes, adiuva nos, misertus nostri. IESUS autem ait illi:

ait illi
 sibilis
 exclam
 mis aie
 incred
 disse
 increpa
 cens su
 cipio t
 troeas
 tum di
 factus e
 diceren
 autem
 eum, &
 domum
 bant eu
 eijcere
 pter inc
 quippe
 sicut gra
 ti huic.
 & nihil
 autem
 si

VITA
 ait illi: Si potes credere, omnia pos-
 sibilia sunt credenti. Et continuo
 exclamans pater pueri cum lacry-
 mis aiebat, Credo Domine, adiuua
 incredulitatem meam. Et cum vi-
 dissest Iesus concurrentem turbam,
 increpauit spiritum immundum di-
 cens Surde & mute spiritus, ego pra-
 cipio tibi exi ab eo, & amplius ne in-
 troeas in eum. Et exclamans & mul-
 tum discerpens eum exijt ab eo, &
 factus est sicut mortuus, ita vt multi
 dicerent; Quia mortuus est. Iesus
 autem tenens manum eius eleuauit
 eum, & surrexit. Et cum introisset in
 domum, discipuli secretò interroga-
 bant eum. Quare nos non potuimus
 eijcere eum? Et dixit illis Iesus. Pro-
 pter incredulitatem vestram. Amen,
 quippe dico vobis, si habueritis fidem
 sicut granum sinapis, & dicetis mon-
 ti huic. Transi hinc illuc, & transibit,
 & nihil impossibile erit vobis. Hoc
 autem genus non eijcitur ni-
 si per orationem & ieiunium.

FIGVRA.

I. Reg. 16. **D**AVID sono sua Cythara egrebat spiritum malignum à quo fidebatur rex Saul.

PROPHETIA.

Zach. 13. **D**ICIT Dominus exercituum, Edam nomina idolorum, & spiritum mundum auferam de terra.

CONSIDERATIONES.

Punct. 1. **S**I mente expendamus, hinc hunc sum, & ab humana natura caput esse discerptum, illinc verò **CHRISTVM** Redemptorem nostrum vententem ad eum ex hac dura & impenitentia vindicandum, facile auertemus totum hoc verissimum typum & figuram maximæ liti & controuersie, quæ inter Deum & dæmonem, inter cælum & terram, anima nostra iam olim interueniente. Hanc enim animam vtraque pars attrahere conatur, & lucrari, licet intentione dissimili: dæmon quidem auidia stimulatus ad eam perducendum, **CHRISTVS** verò ad eam seruandum, & ad æternam vitam traducendum.

itaque tam cælum quam infernum respiciamus, videbimus omnia quodammodo reuolui in nos, atque si vtriusque non alia de re, quàm de nobis, ageretur. Ac primò quidè, si exordiamur à Deo, *Psal. 16.* vides quamuis ille in se sit beatissimus & felicissimus, nullius creaturæ operæ egens, tamen in hanc vnam curam & cogitationem præcipuè noctu diuque incubuisse, vt hominem saluaret, iuuaret, custodiret, ne in damnationem incideret, atque si omnium aliarum rerum, quæ cælo & terra continentur, profus fuisset oblitus. Quare & semper homini præsto est, semper se offert ei ad portigendum auxilium, nunquam eum deserit, quocunque se conferat, vbicumque manserit ibi pariter manet cum illo. Neq; enim secus nobis eū agit elementissimus amantissimusq; noster Deus, quam magnus Patriarcha Iacob cū suo dilecto grege, de quo scriptū est, quod neq; interdū quiesceret, neq; nocte somnum caperet, vt suas oves pasceret, custodiret, & tueretur. *Gen. 31.* Vix natus erat agnus aliquis, quin in brachia sua sumeret, & in sino suo benignè foueret: nulla ovis erat de via fessa, quam non iuuaret, nulla infirma aut debilis, quin in hume-

res sublatam deportaret in ouile.
 mor ad hæc omnia facienda impu
 bonum Iacob, sicut & amor nostrum
 pulit Redemptorem vt pro salute
 marum nostrarum de celo descen
 ret. Merces quam pro tot annorum
 bore expectabat Iacob, erat, habere
 sponsam formosam Rachelem. Mer
 verò quã Christus pro laboribus & z
 mnis suis pro nobis susceptis postu
 non est alia præter salutem nostram
 nempe anima nostra fiat eius casti
 immaculata sponsa. Ex alia parte
 culos reflectamus ad infernum, v
 binus effectus omnino ab his dicit
 pantes, imò cōtrarios. Etenim dicitur
 non aliud spectat, nec alio studium
 mne, artesque suas conuertit; quam
 opera Dei impediatur, & homo fru
 beneficiorum à Deo perceptorum
 mittat. Vnde lupi famelici iustar
 cuit quærens furtiuū aliquem adit
 in Domini ouile, ad deuorandas & d
 spergendas oues. Vide quanta sit d
 monis superbia, quæ semper in eo
 guit; & idè dicit, *In celum conscendit*
*Esai. 14. super astra Dei exaltabo solium meum, su
 lis ero altissimo.* Cum enim cognoscit
 nimam cuiusque iusti esse ipso celo
 Empyreo, in quo residet Deus, ceum
 pro

pro
 expulsi
 re in al
 nostrar
 collo
 mam a
 posside
 num De
 nima tu
 te tua.
 alicui a
 nem: e
 gere, v
 eius vi
 se amp
 cordia
 rare. C
 que tan
 redemp
 profud
 illo esse
 titis pos
 qui non
 nostram
 quam st
 bis face
 do, vt a
 tanto o
 tat & di
 2. C

proprio regno, nobiliore, aduertens se
 expulsum vno caelo, molitur ascende-
 re in aliud magis pium, nempe, animā
 nostram, & in ea, eiecto Deo, sedem suā
 collocare. Et sicut DEVS quando ani-
 mam aliquam ingreditur, totam vult
 possidere vnde ipse dicit, *Diliges Domi-
 num Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota a-*
nima tua, ex totis viribus tuis, & ex tota me-
te tua. Sic dæmon, quando per peccatū
 alicui animæ dominatur, conatur om-
 nem eius vigorem & virtutem exsu-
 gere, vt debilitatis & fractis omnibus
 eius viribus & facultatibus, non possit
 se amplius, sine singulari Dei miseri-
 cordia, iuuare, & salutem suam procu-
 rare. O animæ infelices peccatorum,
 quæ tam facile repudiato benignissimo
 redemptore, qui sanguinem & vitam
 profudit pro vestra salute, vt simul cum
 illo essetis hæredes in caelo, vos submit-
 titis potestati huius tyranni infernalis
 qui non aliud quærit, & spirat quam
 nostram perditionē. expendite quæso
 quam stragem iste famelicus leo de vo-
 bis facere machinetur in inferno, quan-
 do, vt apparet in hoc miserabili iuvene
 tanto odio & furore in hac vita exagi-
 tat & discerpit corpora nostra.

Deut. 6.
 Matt. 22.

2. CONSIDERA, quomodo
 CHRIS

CHRISTVS Dominus noster post demonstratum in monte tribus discipulis suis, ut magis perfectis, sublimem diuinitatis arcanū, & gloriæ suæ prædium, descendat ad turbas, quæ ut perfectæ & imbecilles ad superandum culmen montis in valle remanserant, ut illis quoque sua doctrina & miracula aliquam instructionem relinqueret. Quoniam alias ex monte altissimo diuinitatis descēderat, ut principem tenebrarum ex hoc mundo exigeret, quæ iniuste possidebat, congruens fuit in descensu huius montis illi obuios fieret, qui in persona huius inuenerat oppressam & captiuam tenebat humanam naturam. Quare fortissime hic belli Dux, conferturus manum cum forti illo armato, ante descēsum de monte, totam noctem in oratione, ut se ad hanc pugnam cōpareret, absumpsit. Vnde quid causæ est dulcis Domine, quod humanitatem tuam tam cito exuisti gloria & consolatione in hoc monte communicata? Quod si forte discipulorum tui, & turbæ illæ aliquid peccati absentia tuâ patiebantur, non utique rationes deerant succurrēdi illis, ut minime fuerit ideo hunc montem, felicem dixerit. At immensa tua caritas, & inflans

Luc. 11.

matum desiderium versandi inter discipulos tuos, & simplices illas turbas, ut eis auxilium aliquod impartires, effecit, ut pro bono nostro, volueris te privare tuo, & ad nos solandos te privare consolatione tua. Sicut etiam, cum esses in forma Dei beatissimus & gloriosissimus, voluisti exinanire te ipsum, *Phil. 2.* & formam servi, subiiciendo te humanis nostris miseris, assumere. Verè pastor bonus, qui non suum sed ovium commodum querit, tenax consolationum, *Ioan. 10.* sed prodigus laborum & afflictionum pro nobis susceptarum. Vnde cum non posses ad horulam unam esse sine nobis, maluisti tibi deesse, quam nobis non adesse & prodesse. Nec mirum: nam in persona tua dixit Sapiens. *Delitiae meae esse cum filiis hominum.* Miror verò plurimum hominis ingratitude sapienter numero te, summum bonum, præ miseris his rebus creatis respicientis.

3. CONSIDERA Iesu de monte descendente, discipulos magno desiderio eius reditum præstolantes, simul atque cum conspexerunt, confestim ad eum accurrisse, velut oves ad suum pastorem, & filios ad amatissimum Patrem. Turbæ verò ignaræ ubi fuisset, & unde veniret,

ret, inopinato hoc aduentu partim, & habet Euangelium, fuerunt obstupescita, partim expauerunt. Neque res noua fuit hic stupor, quicquid enim in CHRISTO erat magno stupore & admiratione dignum erat, illud verò nouum fuit, amabilissimam illam presentiam & conspectum CHRISTI in quem desiderant angeli prospicere tantum illis incussisse pauorem, cum Propheta ex aspectu huius benigni & clementissimi vultus nobis promittat salutem cum dicit. *Ostende nobis faciem tuam & saluierimus.* Verum non potuit ille terror & pauor aliunde proficisci quam ex quodam splendore vultus quoniam enim paulò ante ipso solè splendidus refulserat, adhuc scintillam aliquam diuinæ illius lucis retinuerat. Sicut accidit quoque filiis Israel, qui similiter conspecto splendore faciei Moïsis de monte descendens post colloquium cum Deo habitū, valde fuerunt exterriti. Totus igitur populus, ut videtur IESVM, accurrit ad IESVM, eius salutandi audiendique causâ. Beati patres qui meruistis adire CHRISTVM, & beatæ linguæ, quæ dignè fuistis eum salutare. O quanta mihi hic se offert confusionis occasio, dum video turbas

tanta
curre
mean
non f
etia
dis l
mih
dicar
minu
seren
terro
vos?
Iesus
omn
lumn
ob no
bantu
nem
gum
ne s
postu
si ips
uenit
4.
ener
ex u
flagr
aliu
rês a
tiq q

tanta promptitudine & desiderio accurrere ad Christum; animam autem meam tam fastidiosam & ignauam, ut non solum tam vicinum quærat, verum etiam vltro venientem, & ad fores cordis sui pulsantem, ac dicentem, *Aperi mihi soror mea sponsa*, repellat, & ut ita dicam, ianuam in facie occludat. Dominus vero cum ad turbas peruenisset, sereno vultu, verbisque benignis interrogavit dicens, *Quid disputatis inter vos?* Quæsiuit autem id prudentissimus Iesus, non quod inscius esset eorum omnium, sed partim ad liberandos calumnia suos discipulos, quos Scribæ ob non eiectum demonem calumniabantur, partim ad præbendam occasionem illi afflicto Patri, qui filium energumenum adduxerat, ut pro liberatione sibi supplicaret: neque enim unquam postulare ausus fuisset misericordiam, si ipsa misericordia eum non ante præuenisset, & ad id animasset.

4. AD HANC ergo vocem Patri energumeni additus est animus. Quare ex summo desiderio salutis filij, quo flagrabat, expectare non potuit donec aliud responsum daretur, sed præcurrens alijs, fidensque magis eius potentie quam discipulorum, adiunxit se illi. Vbi

Cant. 5.

li. Vbi primo considera, quanta humilitate & ardore, bonus hic homo petitionē suam proposuerit; nam profunda submissione abiicit se ad pedes CHRISTI, & vocans Dominum magno clamore & multis lachrymis extremam filij calamitatem exposuit, ac vt amplius eum ad misericordiam commoueret, duas sui doloris præcipuas adduxit causas. Alteram, quod is, pro quo precaretur, esset filius vnicus. Alteram verò, quod horribili & miserando quodam morbo affligeretur, adque incurabili, vt nec discipuli quidem illi mederi potuerint. Contemplare nunc hoc loco misericordem IESUM, quē verisimile est, dum mortuus Pater prolixè calamitatem filij sui commemorauit, in persona huius energumini considerasse statum miserum totius humanæ naturæ, quæ obsessa & oppressa à diabolo, facta fuit (instar huius lunatici) instabilis & inconstans, atque à diuersis animi perturbationibus & indomitis cupiditatibus agitata, velut naus, ab aduersis & turbulentis ventis nunc ad hunc, nunc ad illum mundanarum illecebrarum scopulum impulsus. Vnde nihil minus facere potuit, quam per commiserationem, li

non

non oculorum, saltem cordis interiorum lachrymas amarissimas vberissime profundere, cum summo desiderio citissime per sanguinolentum suum baptismum lathali nostrae infirmitati medendi. Ex alia parte cogita, quanto dolore cor eius affligeretur, cum cerneret tantam incredulitatem, malitiam, & obstinationem illius populi: qui ad aliud non erat intentus, nisi ad calumniam illius doctrinam & miracula. Nam & impraesentiarum, quod discipuli non potuerint hunc filium liberare, non tam causam dedit eorum exigua & imperfecta fides, quam magna incredulitas Patris, aliorumque qui ibi erant. Vnde Dominus velut misericors Medicus, cum dolorem amplius celare non posset, misericordia simul & zelo salutis eorum commotus, non autem ex impatientia vel indignatione, exclamavit dicens. *O generatio incredula & peruersa, quousque ero vobiscum, usquequo patiar vos!* O quanto rectius in te anima mea, haec verba obiurgatoria Domini quadrabant, cum hoc maior tua sit ingratitude, quam illorum, quo maior notitia tua est, quam illorum, & quo plura & maiora beneficia tibi à Dño. quam illis sunt collata. Heu quoties verbis Christi aures

Matt. 17.

aures oclusisti? quoties salutaribus inspirationibus repugnasti? quoties contra diuina mandata, conscientiamque tuam, quodammodo per vim & pertinaciter delinquere voluisti, & tuam frenatam obsequi voluntati? & nihil minus amabilissimus Deus praesto tibi, te tolerat, nec cessat tibi praedicare & adiumento esse. Cerre si non moue te ratio propriae salutis, moueat te tantem tanta bonitas, tanta benignitas, tanta longanimitas suauissimi tui redemptoris.

5. IAM verò, qui zelum hunc Christi notasset, & grauius haec verba quibus infidelitatem Iudaeorum coarguebat audisset, non videtur aliud arbitrari potuisse, quam illum potius voluisse a se repellere, quam beneficio aliquo afficere, quando quidem non nisi necessitate coacti eum accefferant, & quibus oculis suis vsurpassent tot tamque stupenda miracula, tamen parum illi credebant, imò multi eorum non tantum diuinæ eius potentiae, quam arcanum licui cum daemone commercio attribuebant. At benignus IESVS, de quo scriptum est, *cum iratus fueris, misereberis*, licet demonstraret iratum contra eos, tamen sub isto dicitur

Matt. 12.

Heb. 3.

CI
Adducit
Dominu
liberare
cere de
meni,
sicut vis
cit: nim
dum oc
stationi
huius er
in CHR
li magis
sequent
atq; imp
& Saran
el necesse
illum no
Beelzeb
Scribæ c
de causi
pulum
mone, v
sua pote
populan
CHR
eorum
CHRIS
adolese
lo vexat
ignorant

Adducite illum ad me. An non poterat Dominus, vt alias non semel fecerat, liberare hunc hominem, & absens eijcere dæmonem dicendo Patri energumeni, vt dixerat Cananææ, *Vade, fiat tibi sicut vis?* Verum magna sapientia id fecit: nimirum vt populo circumstanti, dum oculis suis videt, quam diris iactationibus dæmon exagitet corpus huius energumeni adolescentis, etiam in CHRISTI præsentia, grauitas mali magis innotesceret, & pariter ex consequenti diuinæ potentæ magnitudo, atq; imprimis contrarietas inter ipsum & Satanam, lucem & tenebras magis elucefceret, atque ita conuincerentur illum non patrare miracula in virtute Beelzebub, dæmoniorum principe, vt Scribæ criminabantur. Ac fortè eisdem de causis noluit Dominus fidei discipulorum cooperari in expellendo dæmone, vt hoc miraculum referuaretur suæ potentæ, ad pertrahendos turbæ popularis animos in cultum & fidem CHRISTO præstandam, in quorum salus consistebat. Nunc ergo CHRISTVS percunctatus est Patrem adolescentis, quanto tempore hoc malo vexatus fuisset, non quod ipse illud ignoraret, sed ad stabiliendam & perfici-

K cien-

ciendam eius fidem, quæ post partem
 etiam imperfectionem corrigi poterat
 congruens enim erat, ut prius animus
 Patris infidelitate, quam corpus
 dolorum liberaret acerbitate. Et
 quidem, nam cum narrasset Christus
 tenus demon afflixisset & dilacerasset
 filium suum, dubitans, uti infirmus
 in fide, an forte ob magnitudinem
 uturnitatem morbi, curationem se
 cusaturus, ut fecerant iam discipuli
 dixit ad illum. *Si quid potes, adiuua*
 O fides verè imbecillis: non certè
 fecit leprosus, qui, licet diuturna
 rabilique ægritudine detineretur, tamen
 nihil de potentia CHRISTI ambigit
 dixit, non ut iste. *Si potes adiuua,*
vis, potes. Vide hic quam bene CHRIS-
 TVS hunc hominem, alludendo
 eius verba, in fide promoueat. Quia
 nim ipse dixerat, *Si quid potes,* Christus
 ei respondet, *Si potes credere, omnia*
bilis sunt credenti. Vbi nota singularis
 modestiam à CHRISTO in veritate
 vsurpatam, dum suam potentiam
 quodammodo submittit alienæ, in
 nihil dicendo, quid ipse posset, in
 tum alienæ fidei tribuit: neque
 respondet, ut videbatur debuisset,
 sine dubio possum, si tu possis credere.

Matt. 8.

re: 10

VITA

teverum tantum dicit, si potes crede-
 re, omnia tibi sunt possibilis. His hu-
 manissimis verbis, quibus tacita qua-
 dam inerat reprehensio, quasi propter
 incredulitatem suam dignus non esset
 hoc beneficio, accensus ille homo, ce-
 pit plorare & exclamare, *Credo Domine,*
adiuva incredulitatem meam. Petitio verè
 nobis necessaria, qui vitio diffidentiae
 non impetramus à Domino quod vo-
 lumus. Vnde bonum consilium no-
 bis dedit S. Iacobus Apostolus illis
 verbis, *Postulet in fide nihil hesitans.* Sed
 tam bonus & benignus est noster Deus,
 ut si tantam confiteamur fidei nostrae
 imperfectionem, & humiliter peti-
 mus, ut bonus hic homo fecit, ut digne
 tur eam perficere, & imperfectam non
 respuere, impetrabimus quicquid vo-
 luerimus.

Iac. I.

6. VIDENS ergo Dominus con-
 cursationem turbarum, mandavit cum
 imperio immundo spiritui, ut è cor-
 pore illo egrederetur, nec amplius re-
 verteretur. Quibus verbis declaravit po-
 testatem & auctoritatem suam in dae-
 mones, iussit autem ne rediret, ut sciret
 que esset beneficiū hoc nō esse tēporale sed per-
 manens. O quā prōptus, quāq; liberalis
 Dominus mi, in cōcedis beneficijs

à te postulatis? contra, quam tardi
 negligentes nos sumus in imploran
 tuo auxilio? miser enim hic adolesce
 ab infantia erat à maligno spiritu
 fessus, & in hanc vsque horam patre
 ius nihil minus cogitauit quam de
 plorando tuo auxilio. & tamen nõ
 gas illi gratiam, imò plus ei largi
 quam postulet; nam non solum libe
 sti filium ab immundo spiritu, sed
 iam ex anima Patris exterminasti
 ritum incredulitatis, Obediuit ergo
 confestim daemone voci Domini
 quid minus facere poterat, quam
 dire omni potenti verbo? quod ut
 ficiens fuit ad condendum totum
 bem terrarum, sic etiam ad destru
 dum, & in nihilum redigendum, op
 tiescunq; liberet. Exiuit ergo daem
 è iuvene, sed ita discerpto. vt iacet
 mi quasi mortuus. Vnde liquet
 rimè daemone diuelli ab anima
 semel insederit; cum tantis viribus
 pus sit ad illum è corpore exturb
 Manebat ergo iuuenis tanquam
 tuus. Sed felix mors, quæ tam
 vitam perperisti: nam CHRISTVS
 nu iniecta subleuauit eum, opus in
 tum perficiens. Totum autem hoc
 minus permittit, vt hoc secundo

CH
 culo con
 suis omni
 cationem
 cleuatum
 daemone
 homines
 terram, e
 sæculi inu
 non aliu
 manu art
 co voluit
 talitatis r
 casu nos e
 ma mea,
 benigna
 & pedes t
 gressus di
 iustitiæ; t
 re & pro
 uit. Obsec
 peccator
 cumbens
 profundu
 tu; instar
 nus & ab
 amplius
 nis perm
 7: RE
 SVS post
 tris, & far

culo confirmaret primum, inimicisq;
 suis omnem adimeret calumniandi oc-
 casionem. Rectissime autem dicit, eum
 eleuatum à CHRISTO, quia vt aliud
 demonis institutum non est, quam
 homines per peccatum detrudere in
 terram, eosq; luto illecebrarum huius
 sæculi inuoluere: sic benignus IESVS
 non aliud quærit, quam nos gratiæ suę
 manu attollere ad cælestia: imò idcir-
 co voluit exinanire seipsum, & in mor-
 talitatis nostræ terram cadere, vt eius
 casu nos eueheremur in altum. O ani-
 ma mea, quoties hic idem Dominus
 benigna sua manu te è luto extraxit,
 & pedes tuos defixit in petra, tuosque
 gressus direxit, vt rectà ingredereris viã
 iustitiæ; tu verò iterum incipis inclina-
 re & prolabi in terram, è qua te eleua-
 uit. Obsecro Domine mi alleuia graue
 peccatorum pondus humeris meis in-
 cumbens, ne me rursus deprimant in
 profundum; sed vt vi diuinæ gratiæ
 tuę, instar huius adolescentis, totus sa-
 nus & ab omni periculo te nunquam
 amplius offendendi deinceps immu-
 nis permaneam.

Psal. 39.

7. RELIQVVM etat nunc vt IE-
 SVS post curatam incredulitatem Pa-
 tris, & sanatam ægritudinem filij, cu-
 raret

raret quoque imperfectam discipulorum suorum fidem: qui omnes facti, quod in presentia tanti populi non potuissent illum demonem exilire, veriti se ob aliquam indignitatem suam ea gratia destitutos, motuque Dominus domum ingressus humiliter se illi adiunxerunt, secretique rogarunt causam istius sue impotentiae, num forte per imprudentiam aliqua in re ipsum offendissent, & culpa sua virtutem parandi miraculaeque exigendi alias cōreperdidissent. Sed CHRISTVS rebo magister benignè respondit, duas se causas impotentiae ipsorum. Primo quidem, imbecillitatem fidei ipsorum, exiguam scilicet fiduciam. Ad facienda miracula nō solum requiritur fides, qua discipuli illi non habebant, sed opus est quoque fiducia à Deo omnia obtineri: quae fiducia est aliud, quam excessus quidam devotior fidei, quae ob efficacitatem tantum Domino comparatur grano sine tantum roboris est, ut, sicut idem scriptum est, possit transferre montes, & quiduis quantumvis arduum impere. Hic ergo peccarunt discipuli, perterriti facti demonis istius malitiam.

ate iam in corpore illo inueterati, &
 deo diffisi sunt se posse eum debellare.
 Altera causa erat, quod hoc genus dæ-
 monum, non credebat nisi orationi &
 ieiunio, quorum neutrum discipuli ad-
 hiberant. Vide quam prudens consi-
 lium hi Sancti discipuli ceperint, & ve-
 rē declararint se esse discipulos eius,
 qui magister erat omnis perfectionis.
 Nam verisimile est, si petitionem illam
 non proposuissent Christo, illum, ut e-
 rat beneuolentissimus, & imperfection-
 es eorum dissimulabat, expectans do-
 nec ipsos errati pœniteret, nihil dictu-
 rum fuisse: verum maluerunt illi pro
 sua mortificatione erratū patefacere, ut
 possent se emendare, quam celare, nul-
 la secuta emendatione. O quam dissimi-
 les sumus hac in parte istis discipulis:
 neq; enim solum lapsus nostros agno-
 scere nolumus, verum etiā agnitos, ipsa
 licet reclamante conscientia, diligentis-
 simè suppressimus, ne in aliorū notitiā
 veniant. Vide quoq; quāto operè in duo-
 bus illis deficiamus, de quibus Chri-
 stus cōmonescit suos discipulos. Quid
 ergo mirum, si hoc sæculo tā pauca fi-
 ant miracula, & si post concionatorū
 clamores & labores tam difficulter dæ-
 mon expellitur, ipsumq; peccatum ex-

animis peccatorum. Plurimum profecto elanguit fides nostra, & caritas defrixit. Dicimus quidem nos credere in CHRISTVM, sed opera CHRISTI non præstamus. Magnam fiduciam ponimus in nobis ipsis, in diuitijs, in mundi potentia, & fauore, sed exiguum ponimus in Christo. Est quoque necessaria oratio cum ieiunio ad expugnandum spiritum malignum: neque enim dæmon timet hominem per orationem Deo non coniunctum: nec dominari potest dæmoni, qui per ieiunium & carnis mortificationem non dominatur sibi ipsi. Quo ergo homo carnem suam amplius subiecerit spiritui, & spiritum Deo coniunxerit, hoc aptior erit & roborator ad immundos spiritus expugnandos & vincendos. Sed quam bene DEVS, exiguum studium adhibemus in hac sancta orandi, & mortificandi corporis nostri exercitatione, quam erant primi olim Christiani deuoti, quam ardentibus, quanti contemptores mundi, sui, omniumque rerum terrenarum: atque ideo mirum non est eos tanto terrori fuisse dæmonibus, quod facillimè eiciebant. At nos tepidi Christiani, qui ab omnibus incommodis abhorremus, & bene carnem no-

CH
stram tra
voluntate
potestatem
mirum
non potest
potibus

ORA
quo
monte
mam te
mòrbis &
insidijs &
rum; vel
singulari
nos spiri
fufcipere
occupan
randi, iei
bi super
fraudes e
tem diu
nibus, a
hoc loco
de illi
sunt

stram

stram tractare volumus, sensuique & voluntati nostrae facere satis, atque ita potestate demonis submittimus, quid mirum est, si non dominantur ipsi, vel non possumus eum exterminare ex corporibus vel animis aliorum?

COLLOQVIUM.

ORA CHRISTVM Dominum, quoniam dignatus est ex caelesti monte descendere in hanc humillimam terram, ad liberandum nos a morbis & aerumnis, seruandumque ab insidijs & molestijs hostium nostrorum, velit quoque pro bonitate sua tui singulare patrocinium contra malignos spiritus noctu diuq; tibi infestos suscipere, simulque largiri gratiam; vt occupando te continenter in sancto orandi, ieiunandique exercitio, robur tibi suppetat, ad omnes tentationes & fraudes eorum superandas: victis autem diuino eius fauore aduersarijs omnibus, aliquando merearis ex humili hoc loco assumi in illum sublimē, vnde illi per superbiam suam deiecti sunt, & a sua Maiestate recipere coronam victo-

riae.

K 5 DO.

1. **C**HRIſTUS poſt tranſfigurationem ſuam deſcendit ex monte, & conuenit ſe ad turbas à quibus expectabatur. Quia uoluit inſtruere Prælatos & religioſos, aliæque perſonas ſpirituales, ut poſtquam tranſfigurati fuerint in ſe per orationis, contemplationisq; exercitia, non obliuiſcantur redire ad perſcèdas animas ſibi commiſſas, exercendæq; miſericordiæ officia erga proximos ſecundum rationem uitæ actiue.
2. **C**HRIſTUS poſt tantam gloriam ſua tranſfigurationis, tamq; eximium æterni Patris teſtimonium, non dedignatus eſt iterum cõuerſari cum ſuis rudibus diſcipulis, & pauperibus ac ſimplici turba, atq; etiam cum turbis & energumenis curationis cauſa adductis. Haud ſecus uerbi Dei prædicatores etiamſi excellant donis nature & gratiæ, uereri debent ſe dimittere ad informandos homines rudes & pauperes, imo & peccatores, ac quotquot infirmi ſunt ſpiritu. Omnes enim anima rationali præditi ſunt, & omnes uult Dominus ſaluari.
3. **S**ATIS erat Patri energumeni, petenti à **C**HRIſTO liberationem, nec opus erat addere, diſcipulos non potuiſſe eum liberare, aut potius omnem culpam conferre debebat in ſe & modicam ſuam fidem, quam in diſcipulis

A.

ansfigurati
e, & contu
tur. Qua
ligiosos, al
quam tran
contemp
tur redire
exercend
nos secund
gloriam su
n aterni Pa
est iterum
ulis, & pa
cum in
causa ista
redicatur
gratia
formant
& peccat
n. Omni
, & omni
ri, per
opus cr
liberac
e debet
in in dis
pulis

pulos Domini. Sic hodie multi ad rem opta-
tam obtinendam, ne illis lapsus vel erratum
aliquid obijciatur, in alios culpam conijcere
conantur, & excusando seipfos, accusant alios.

4. Est incredulitas Patris energumeni ma-
gnam causam dedit, cur discipuli demonē
pellerent: non potuerint, tamen CHRISTVS
non reprehendit nominatim eius incredulita-
tem, sed generatim tantum, ad instituendos
concionatores, ne publice reprehendant parti-
culares personas, sed viti tantum generatim
carpant, singulisq; relinquunt, vt quod eos tan-
ga, sibi accommodent.

5. Energumeno hoc ad CHRISTVM addu-
cto spiritus cepit eum conturbare, ad terram
effigere, & deterius tractare quam ante. Ho-
mo non solet tentationibus agitari, quando vi-
tam solutam ducit secundum voluntatem de-
monis: sed dum conatur se obducere ab eius
imperio, & redire ad CHRISTVM per vitam
piam & sanctam, tunc demon, ne preda la-
batur e manibus, omnibus artibus vititur ad
eum retinendum, varias tentationes ei im-
mutando, vt bene monuit Sapiens illis ver-
bis. Fili accedens ad seruitutem Dei, sta Eccl. 2.
in iustitia & timore, & prapara animā
tuam ad tentationem.

6. Primo demon miserum hunc adolescen-
tem deiecit in terram, deinde vero varijs
madis affixit. Hoc precipuum officium &
studium

studium est demonis, efficere, ut homo per peccatum etiam unicum prolaberetur in terram, nam semel prolapsus deinde facile in alia etque alia detruditur & precipitatur.

7. CHRISTVS perfectam sanctorum huic iuueni redditurus, mandauit demoni non solum ut exiret, sed etiam ne rediret. Intelligit peccatorem bonam & veram penitentiam egisse, quando non solum deserit peccatum, sed etiam in idem non relabitur, nec alia noua committit: sicut contra, qui post confessionem peractam continuo redeunt ad vomitum, manifestè indicant confessionem vel contritionem suam fuisse imperfectam, hoc est, non habuisse firmum & constans propositum, quod requiritur emendandæ vitæ.

8. IESVS post expugnatum demonem, manum iuuenis apprehendit, eumque eleuauit & in pedes erexit: ut intelligeret peccator, in potestate sua quidem esse labi & peccare, sed non eleuari & surgere à peccato, absit diuinæ gratiæ auxilium: deinde ut disceretur, postquam peccatum euomuit, non debere se componere ad sedendum, aut manibus complicatis remanere, sed potius erigere se in pedes, & in bonis & sanctis operibus exercere.

9. CHRISTVS noluit suos discipulos reprehendere in presentia populi, sed tantum

C
 pinarim
 enim fu
 nemē d
 section
 nes & e
 tēpore,
 prehēde
 to. D
 monum
 tempore
 tione &
 iuuenis
 vero do
 praua lo
 in anim
 facile ex
 teratos
 ciu

privatim, cum soli versarentur in domo: erant enim futuri aliorum Magistri, & ideo non conveniebat, ut populo constarent eorum imperfectiones. Quare indicare voluit, admittiones & correctiones omnes faciendas opportuno tempore, & loco: personasq; publicas non esse reprehendendas publice, sed privatim & secreto. **10.** Dixit CHRISTVS genus illud demonum, à quibus adolescens ille erat tanto tempore obsessus, non potuisse eijci nisi oratione & ieiunio. Procuert ergo peccator, dum inuenis est, & peccatum recens, subito cum vero dolore & confessione eum eijcere: si enim prava longi temporis consuetudine sinerit eum in anima sua inueterascere non poterit tam facile expelli: nam ad exuendos habitus inueteratos non quæuis media & remedia sufficiunt, sed opus est adhibere crebras preces, ieiunia, aliasq; corporis asperitates.

